

Szergej Jeszenyin

A kutya

Mint tűzvirág, elnyílt a hajnal,
s fakó gyékényen, suta
szalmakunyhóban hét piros
kölyköt fiadzott a kutya.

Nyelvével fésülgette őket,
ki nem ment volna percre sem;
ott mókázott, s meleg hasából
habos tej csurrant édesen.

S hogy leragadt a nap szeme,
s elcsitult a baromfihad:
jött a gazda, zsákba kötötte
mind a hét kis kutyafiat.

Nyomába loholt a kutya -
elmaradoztak a hegyek...
A páncéltalan víztükör
fázón, sokáig remegett.

Amint gyötörten hazaért,
nyaldosva izzadt oldalát:
egyik kölykének nézte a
holdat, mit ringattak a fák.

A szikrázó úrbe meredt,
szimmantott és nyítt és nyögött,
de a vékony hold is lecsúszott,
eltűnt egy kék halom mögött.

S mint akinek kenyér helyett
kötődő kéz követ hajít:
hullatni kezdte lassan a hóba
szeme arany csillagait...

(Képes Géza fordítása)